

Lajban

– Vad är detta? undrade Brimir häpet.

– Monstret är som ett förvuxet barn! sa Hulda med andan i halsen.

– Jag tror jag vet vad det här är, sa Brimir. Det här kan vara en vuxen, dom är visst alldeles jättestora.

Den här vuxne mannen var helt säkert jätterolig, för runt-om honom satt de flesta av deras vänner. Och gapskrattade! Alla tittade på den underliga varelsen som satt uppe på det buckliga rymdskeppet. Han hade blommig skjorta och höll en grå portfölj i famnen. Han såg inte alls ut som ett rymdmonster.

– Är vuxna inte alls farliga? undrade Brimir.

– En del av dem är visst jättefarliga, men den här verkar bara vara kul, sa Hulda.

Brimir och Hulda kunde andas ut men såg ändå lite skamsna ut. Det jättefarliga monstret var alltså inte nåt annat än en jätterolig mänska. De gick hand i hand nerför kratern till barnen. Brimir satte sig bredvid sin kompis Rökkvi, som gapskrattade.

– Vem är det där? viskade Brimir.

– Ssch, lyssna.

- Hallå ungar jag är den **Cooooole Lajban** och jag är den **häftigaste** mänskan i världen och jag kan **allt** ska jag tala om för er för jag är helt klart den **coooooolaste** som har satt sin **fooooooot** på denna blåa planet!

Lajban slängde ut visitkort över barnen.

- Drömuppfyllare?
- Kringresande rymddammsugarförsäljare?
- Oj, det var ett konstigt jobb, sa Hulda.
- Ni har den stora turen att ha blivit utvalda till att få ett **specialerbjudande**, ropade Lajban. Jag tänker låta era hemligaste drömmar bli verklighet.

- Hur är det möjligt? undrade kloka Óli.

- På natten när ni sover, då vaknar drömmarna. Dom smyger in i era öron som små paddor och vandrar runt i hjärnans bo och berättar märkliga historier hela natten. Ibland är berättelserna så roliga att man inte vill vakna, men ibland är de så hemska att man aldrig vill somna om igen. Jag vet hur man kan göra de roligaste drömmarna till verklighet.

- Är du alldeles säker på att drömmar kan bli verklighet? frågade Brimir. Mina är nämligen så konstiga.

Barnen tittade på Brimir och skrattade. Många gånger hade han berättat sina drömmar för dem på morgnarna, och de var verkligen jätteunderliga.

- Som drömmen om dom flygande pingvinerna och mar-drömmen om det talande trädet, skrattade Hulda.

Lajban såg ut över barnaskaran och log brett.

- Vad heter du, min unge man?

- Jag heter Brimir, sa Brimir.

– Det finns ingen tid att förlora, Birger. Jag börjar med att förvandla dig till en flygande pingvin.

Lajban vände sig mot Brimir och viftade med armarna.

– Drömsalabim, du skall bliva en flygande pingvin...

Barnen tittade undrande på men Brimir såg bara förskräckt ut. Han blundade och väntade på vad som skulle ske härnäst. Men då började Lajban skratta och gjorde ett jättehopp baklänges ner från rymdfarkosten.

– Nej, jag bara skojade. Det är era roligaste drömmar jag uppfyller och inte dom konstigaste, och på så vis gör jag livet många gånger roligare.

Barnen fnissade.

– Vill du göra livet roligare? Då är du på fel planet. Vi tycker livet är underbart, det kan inte bli roligare.

– Vi får väl se, sa Lajban. Vad är det roligaste ni vet?

Rökkvi svarade först.

– När månen är full då tycker jag det är roligast att gå med min håv österut, till den branta klippan och lyssna på vinden och vågorna. Jag sätter mig högst upp på klippkanten och väntar på att fladdermössen ska krypa ur sina hålor och sväva runt i månskenet och suga blod ur sälarna som sover på klipphälarna nedanför. Sen tar jag några fladdermöss och steker köttet över elden och av vingarna gör jag skärmmössor.

– Jag tycker det är roligast att klättra upp på bergstopparna och se ut över landet, men helst vill jag bestiga Allra högsta berget, sa Steinar och skådade drömskt ut i fjärran.

– Jag tycker det är roligast när regnet häller ner från luften för då kan man svinga sig från träd till träd och hoppa i smutsiga pölar och när jag blivit smutsig upp till öronen då går jag och tvättar mig i stänket från forsen. Då blir jag ren, sa Margret med ett blygt leende.

Så fortsatte barnen i det oändliga tills de hörde en kraftig gäspning.

Lajban gäspade.

– Oj, oj, förlåt mig barn, men det här är så trist och ospännande att jag nästan somnar. Kan ni verkligen inte göra nånting roligt?

Barnen såg häpet på varann.

– Men det här är roligt.

– Ja, det tycker vi!

– Nej, jag pratar om riktigt *skoj* och *ösj*, sa Lajban. Oj oj, ni är så förfärligt efterblivna.

Det blev en stunds tystnad. Men plötsligt lyste Hulda upp.

– Vi glömde det allra roligaste hörni! När fjärilarna vaknar i sin grotta och flyger efter solen, då är det i alla fall *ös*, för det är det vackraste som finns här i världen.

– Då sjunger fåglarna av lycka!

– Efter fjärilsflyget är vi så lyckliga att lyckan räcker i ett helt år, ända tills fjärilarna flyger nästa gång. Då blir vi alldeles saliga.

Lajban gäspade igen.

– **Vad** tror ni att ni har sett av världen? Det finns finare fjärilar. **Jag** kan visa er grejer som är mycket *snyggare* och **roligare** än allt det här sammanlagt, till ett *unikt specialrabattreduceringspris* med rea på *rea* på **rean!**

– Snyggare och roligare? frågade barnen häpet.

– Till ett unikt specialrabattreduceringspris?

– Ja, just det, med *rea* på **rean**.

– Men vi använder inte pengar, sa Rökkvi.

– Jag är säker på att ni vill betala för **det här**, sa Lajban leende och tittade ut över skaran. Han såg vartendaste barn djupt i ögonen.

– Har ni inte lust att **flyga?** Fria som fåglar? Lätta som fjärilar?

Andri Snær Magnason

Berättelsen om den **blå** planeten

Illustrationer: Áslaug Jónsdóttir
Översättning: John Swedenmark

2.4 AND
las

K a b u s a B ö c k e r